

Vicente Varea Calderón (1949-2020)

El passat mes de setembre, després de gairebé un mes batallant contra la covid, va morir a la seva Saragossa natal, Vicente Varea Calderón. Figura destacada i referent de la gastroenterologia pediàtrica nacional, Vicente deixa una petjada indeleble en diverses generacions de professionals que van viure en primera persona la passió que posava en totes les seves accions.

De naturalesa inquieta, els que el vam conèixer sabem que cercava de manera permanent l'excel·lència professional, però sempre des de la humilitat i l'empatia cap al pacient i la seva família.

Va desenvolupar al llarg de tota la seva vida professional una àmplia tasca assistencial, docent i investigadora. El Vicente Varea que arriba als anys setanta a Barcelona amb la seva dona –Sara, la companya ideal i necessària de cada episodi vital–, després d'haver cursat la carrera a la Facultat de Medicina de Saragossa, troba a l'Hospital Sant Joan de Déu, encara en discret creixement, el vehicle perfecte per desenvolupar les seves dues grans passions professionals: la pediatria i la gastroenterologia. Al costat del que des d'aquell moment sempre va valorar com el seu gran mestre, Salvador Beltrán, el Vicente aprofundeix en les possibilitats que ofereix l'endoscòpia digestiva en infants, un camp fins aleshores gairebé desconegut en el nostre entorn i els avenços del qual li permeten iniciar estudis pioners en diferents patologies escassament valorades en infants, com ara la gastritis crònica pel llavors anomenat *Campilobacter pylori*. Tot això va ajudar al jove Vicente a entrar en contacte amb els fòrums europeus d'experts en què va defensar les seves troballes. D'aquests anys de coneixement i desenvolupament de la gastroenterologia pediàtrica se'n va benefi-

ciar tot un seguit de professionals d'aquest camp, que acudien a formar-se amb ell i que encara recorden amb afecte tot el que deuen a aquest Vicente, mestre en les tècniques endoscòpiques.

Però el Vicente era alguna cosa més que un mestre capacitat i experimentat; era un company proper i afable, sempre interessat en el desenvolupament professional, però també personal, de tothom que s'hi aprovava. I va ser aquesta tasca de recerca de la col·laboració i de l'avenç d'una branca tan estimada de la pediatria que el va portar a presidir la Societat Espanyola de Gastroenterologia, Hepatologia i Nutrició Pediàtrica (SEGHNP), que ell havia ajudat tant a desenvolupar entre els anys 1996 i 2000. L'any 2000, com a professor associat de la Universitat de Barcelona, aconseguí una altra fita considerable: estableix el primer programa de màster en Gastroenterologia, Hepatologia i Nutrició Pediàtrica a Espanya, que ajuda, encara més si fos possible, a perpetuar aquest esperit d'extendre ponts entre professionals que tant va animar durant tota la seva trajectòria.

Quan a l'any 2014 el Vicente es va jubilar –de l'Hospital, ja que de l'activisme científic i professional en el nostre camp mai no ho va fer, ni probablement mai no hauria arribat a fer-ho–, després de dotze anys de cap de la Secció de Gastroenterologia, Hepatologia i Nutrició Pediàtrica de l'Hospital Sant Joan de Déu, ens va deixar com a regal l'equip professional i humà que havia contribuït a formar, a especialitzar-se i a fer créixer. Un regal enorme per a tots els que ens vam formar i vam treballar amb ell, però un regal també d'alta exigència. És difícil mantenir els estàndards tan alts quan qui marxa ha aconseguit el que Vicente va aconseguir.

Ens ha deixat, com tants altres, massa aviat, massa injustament, massa abruptament. El recordarem sempre bondadós, afectuós i alegre, sempre envoltat d'amics, sempre vital. Descansa en pau, Vicente.

Javier Martín de Carpi